



Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. VII. Peregrinos posse accipere Communionem Paschalem in
Ecclesiis Mendicantium, probabilius docent REcentiores Theologi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

Secl. 12. De distributione Eucharistia. Concl. 7. 373

Cardinalium Concilii Tridentini interpretum post maturam discussionem censuit Archiepiscopum Burdigalensem non posse prohibere Regularibus, habentibus privilegia Apostolica, ut a Dominica Palmaram usque ad Dominicam in Albis inclusivè administrare non valeant Sacramentum Confessionis; posse tamen eisdem prohibere, ut personis secularibus in die Paschatis non administrarent Sanctissimum Eucharistia Sacramentum; etiamsi dicte personae seculares in alia die satisfacerent præcepto Ecclesie hac de re edito.

Confirmationem Pontificis de die 7. Februarii anno 1645. vide apud Joannem Pontium Sum. Theol. disp. 46. n. 121. quæ, teste eodem Auctore, recepta fuit in Galliis 11. Martii anno 1645.

In hoc autem Decreto non solum datur potestas Episcopis imposteriorum prohibendi administrationem Eucharistia in Festo Paschatis; sed declaratur, non obstantibus privilegiis Regularium, Archiepiscopum Burdigalensem jussè potuisse ipsis prohibere, ut personis secularibus in die Paschatis non administrarent Eucharistiam, etiamsi dicte personae seculares in alia die satisfacerent, aut vellent satisfacere præcepto Ecclesie. Ergo Pontifex, & Cardinales, per diem Paschatis, qui in privilegiis Mendicantium excipitur, intellexerunt non tantum Communionem Paschalem, sed etiam ipsum diem materialem.

Et fortè ideo Paulus III. suprà allegatus præter Festum Paschatis excipit Resurrectionem Dominicam dicens: Præterquam in Festo Paschatis, Resurrectionis Dominica, & mortis articulo: quod enim Festum Paschatis, & Resurrectionis Dominicæ non sint synonyma, significat interpunctio.

Verum, ut ab ultimo incipiamus, quamvis interpunctio commatis inveniatur in editione Rodriguez; attamen in Bullario magno est omissa; adeoque ly Resurrectionis Dominice additum videtur majoris explicationis gratià ad distinctionem contra Festum Paschatis Judæorum.

Ad principale Respondeo, Cardinales, ut aliquid concederent Archiepiscopo, pro tunc secutos fuisse sententiam probabilem Henriquez suprà, & aliorum: minimè tamen per hoc Decretum voluisse præjudicare contrariæ sententiæ, quæ communis erat, & in praxi tutissima. Quæ etiam praxis etiamnum viget in his partibus, in quibus Breve illud Apostolicum nondum est promulgatum aut receptum, in tantum ut etiam Patres Societatis publicè Eucharistiam in Festo Paschatis exponant, & quibusvis accedentibus distribuant.

Deinde non exprimitur in Decreto Archiepiscopum potuisse prohibere, sed dumtaxat: posse prohibere, scilicet pro tempore futuro, non obstantibus privilegiis, quibus Pontifex pro tali Dicecesi ob melius bonum potuit velle derogare, partibus hinc inde auditis.

Restat difficultas, an Religiosi Mendicantes vi suorum privilegiorum possint administrare Communionem Paschalem saltem peregrinis? Respondeo:

CONCLUSIO VII.

Peregrinos posse accipere Communionem Paschalem in Ecclesiis Mendicantium, probabilius docent Recentiores Theologi.

Præmitto duplicem declarationem Cardinalium. Prima refertur sub hac forma verborum: Quærebatur, stante privilegio Minoribus & alijs Religiosis concesso, ut omni tempore (præterquam in die Dominica Resurrectionis) post ab illis Eucharistia sumi; an qui ab eis intra Dominicam in Albis Eucharistiam perceperunt, præcepto de quo in cap. Omnis de Penit. & Remiss. satisfacerent? Congregatio die 23. Januarii 1586. censuit negativè, quia dictum cap. Omnis sicut vult quod quis proprio Parocho confiteatur, ita à proprio etiam Eucharistiam sumat: & quia subdit: Nisi fortè de proprii Sacerdotis consilio dixerit abstinendum ab Eucharistia, ab eodem recipi debet Eucharistia, eius enim est destruere, cuius est condere, Leg. ult. Cod. de Leg. Ed magis quod tunc Religiosi non poterant hoc Sacramentum ministrare. Card. in Clement. 1. n. 2. de Privilegijs.

Altera declaratio de 21. Maii 1601. ita sonat: Congregatio Concilij censuit, non satisfacere præcepto Ecclesie eum, qui Sanctissimum Eucharistia Sacramentum suscepit antè vel post diem Paschatis, non de manu Parochi, sed Regularium habentium à Sede Apostolica privilegium ministrandi hoc Sacramentum, præterquam in die Paschatis.

An autem hæc declarationes sint authenticæ, poterit Lector facile colligere ex sequenti Decreto Urbani VIII. apud Barbosa in Collect. Bull. verb. Congregatio 2. sub die 11. Augusti anni 1632. Cum ad notitiam huius sacre Congregationis (Cardinalium) pervenerit, quamplures declarationes, decreta seu decisiones sub nomine eiusdem sacre Congregationis absque auctoritate illius impressas in libri, seu alijs operibus circumferri & allegari, multasq; ex declarationibus, decretis, seu decisionibus iuxta contingentiam casuum, illorumq; qualitates, & circumstantias à se diversis temporibus factas, secundum ea que proponebantur, fuisse alteratas, immutatas, dimmutas, ac forsitan alias mentito S. Congregationis nomine consictas, nulloq; propterea authentico sigillo munitas, illasq; per Tribunalia, tam in urbe quam per orbem circumferri & allegari, considerans eadem sacra Congregatio Rituum, quantum detrimenti recipi possit si aliqua fides illis adhibeatur, ex speciali S. D. N. Urbani VIII. iussu mandat & præcipi huiusmodi declarationibus, decretis, seu decisionibus, tam impressis quam

49. Duplex declaratio Card.

50. An hæc declarationes sint authenticæ?

Decretum Urb. VIII.

quam de confirmationem Pontifex. Summ. Pontif. anno 1645.

Respondeo: tur illam fuisse fundatam in probabilitate sententiæ oppositæ.

quam imprimendis, ac etiam manuscriptis nullam fidem in iudicio vel extra esse adhibendam, sed tantum illis, quae in authentica forma, solio sigillo & subscriptione Eminentissimi Cardinalis Praefecti ac Secretarii eiusdem Congregationis pro tempore existentium munita fuerint. In quorum fidem haec propria manu subscripsimus, & sigilli proprii S. Rituum Congregationis impressione communi, ac typis mandari iussimus. Datum Romae die 11. Augusti 1632. Card. Episcopus Port. Card. Pius. Locus & sigilli. In. Rossi gloss. Secret. Videatur quoque, & attentè legatur Bulla Urbani VIII. in supremo 143. apud Cherubinum. His praemissis.

§ 1. Probatur Concil.

Sanchez. Per Communionem peregrinorum non fit injuria Parochis,

Ratio specialis redditur nostrae Conclusio- nis; quod per Communionem peregrinorum, id est, qui non habent domicilium vel quasi domicilium in parochia, in qua de facto inven- niuntur, nulla fiat injuria Parocho illius paro- chiae, cum verè non sit eorum Parochus: jam autem ut advertit Sanchez lib. 3. de Matrimo- nio disp. 23. nu. 17. videtur limitatio dici Paschatis in privilegiis Mendicantium facta in favorem Parochorum, quo eis non inferretur injuria, omnesque eo tempore ad propriam pa- rochiam confluerent. Ergo exceptio illa non comprehendit hunc casum; sed manebit res- pectu horum privilegium generale ministrandi Eucharistiam.

Confirmatur; quia Clementinâ primâ de Privilegijs excommunicantur Religiosi, qui ministrant Eucharistiam absque Parochi licen- tia, & tamen Doctores communiter dicunt, nomine Parochi eam licentiam concessuri, non intelligi ejus parochiae praefectum, in qua bre- vi tempore hospitantur peregrini: ergo huic Parocho non irrogatur injuria; nec etiam Pa- rocho proprii domicilii, cum peregrini & via- tores ex generali usu, dum absunt à parochia, possint, ubi reperiuntur, confiteri, & Eucha- ristiam recipere, & per consequens Religiosi possint eam ministrare; si non virtute privile- giorum, saltem ex tacita & praesumpta licentia proprii Parochi.

Probatur praeterea Sanchez, quia quamvis Cle- mentinâ primâ de Privilegijs interdicitur sub excommunicatione Religiosis, ne ministrant Eucharistiam sine licentia proprii Parochi: at tenent multi eam non incurrere Religiosum ministrantem alieno Religioso sine licentia Praelati illius, eò quod haec prohibitio fit in Parochi favorem, cui injuria non fit, cum ille subditus Parocho non sit; nec Praelatus Reli- gionis, cui ille Religiosus subditus, veniat no- mine Parochi. Ergo tota ratio illius prohibi- tionis, ne Religiosi ministrant Eucharistiam, est ob Parochi injuriam, quae cum respectu va- gorum & viatorum cesset, respectu horum non habebit locum prohibitio. Haecenus San- chez, quem sequitur Diana parte 3. tract. 2. resol. 12. cum alijs, quos citat. Similiter

quae est tota ratio prohibitionis.

Diana.

Cardinalis Lugo disp. 18. nu. 50. qui testatur de commun.

Sed contra I. fit injuria Parocho. Pro- bo: quia in Compendio privilegiorum Fra- trum Minorum Verbo Communicare n. 2. dicitur Eugenium IX. concessisse, quod quan- do quis tempore Paschali se repererit in aliena Dicecesi, semper ibi intelligitur adeptus inco- latum, ut ibi confiteri & communicare valeat, quantumcumque ibi parvo tempore steterit.

Respondet Sanchez, Eugenium hoc con- cessisse in favorem peregrinorum, ad tollendos scrupulos: non tamen eos obligavit, ut tali- bus Parochis subicerentur; sed reliquit juris communis dispositioni. Mens ergo Pontificis fuit, quod peregrini satisfaciunt communi- cando in illo incolatu, sive ab hoc, sive ab illo Communionem accipiant, de quo ibi Pontifex nihil disponit.

Contra II. Peregrini tenentur confluere ad Ecclesiam Cathedralem & Matricem, quae est quasi parochia universalis totius Dicecesis. Unde docent multi illos sepeliendos esse in Eccle- sia Cathedrali, licet in alia decedant.

Respondet Sanchez nullo jure probari Ec- clesiam Cathedralem esse communem totius Dicecesis. Et estò possent illuc confluere & sepeliri, nullo textu probatur ad id teneri. Poterunt itaque peregrini in qualibet oppidi parochia Sacramenta percipere, quando in nulla parochia habitationem requisitam, ut censetur illa propria, contraxerunt.

Dices III. cessante fine legis in casu parti- culari solum negativè, non cessat ipsa lex. Estò igitur nulla fiat injuria Parocho per Com- munionem peregrinorum, adhuc manet pro- hibitio Eucharistiam ministrandi sine licentia Parochi in die Paschatis.

Hinc Rodriguez tomo 1. 99. Reg. q. 56. art. 6. loquens de Communionem peregrino- rum sic inquit: Advertit Collector privile- giorum Mendicantium, quod quoad Recto- rem Parochialem, ubi consistit hospitium, in- telligitur hoc (privilegium Eugenii IV. su- perius relatum) nam sine licentia ipsius non poterit recurrere ad alium. Quod in Religio- nibus, ubi est consuetudo servandi constituto- nem Leonis X. excipientem Communionem Paschalem intelligendum existimo. Haec ille.

Nihilominus respondeo ad argumentum Negando Consequentiam: nec enim ideo Religiosus potest communicare peregrinum in die Paschatis, quia cessat ratio prohibitionis in casu particulari, sed quoniam Communitio peregrinorum ab initio non fuit prohibitione comprehensa: quod indè colligimus, quia ratio legis numquam se extendit ad istum ca- sum, & per consequens nec ipsa lex.

Simile sit: Superior prohibet Religiosis adire locum, ubi operarii laborant, ne cum illis

illis loquendo, eos ab opere impediunt; tunc si quis vellet accedere omnino resolutus tacere, posset dici in eo cessare ratio legis, non tamen propterea lex: Sed quid si in die festo adiret, quando operarii vacant? Numquam hunc casum lex comprehendit, cum pro tali die non fuerit positum præceptum. Sic ad propositum dico, pro peregrinis numquam exceptionem diei Paschalis fuisse positam.

Stat ergo sua probabilitas huic sententiæ, quamvis non facile practicanda, maxime publicè, ne fortè tumultus fiat in Clero.

Ego sum Pastor bonus (ait Pastor Pastorum Christus Joan. 10. v. 14.) & cognosco oves meas & cognoscunt me mee. Cognoscant Parochiani Parochum suum, saltem semel in anno: ipse enim pervigilat quasi rationem redditurus pro animabus eorum. Ipse est, qui non semel tantum; sed quotiescumque rationabiliter petunt, ex officio tenetur suis ovibus per se, vel per alios, pastum spirituales, vivificum, inquam, Sacramentum Corporis Christi administrare; ad hoc siquidem stipendium accipit, non solum ut in necessariis, verum etiam ut in valde utilibus ad salutem pascat gregem suum.

Nunquid tempore pestis cum periculo vitæ? Multi affirmant, quamvis contrarium non sit improbabile. Vide Diana 3. parte tract. 4. resol. 174. & 5. parte tract. 3. resol. 53. Bonus Pastor animam suam dat pro ovibus suis, non tantum in extrema necessitate, in qua quilibet tenetur animam suam exponere pro salute proximi; sed etiam in gravi, quando, licet phisicè possint salvari, equidem non nisi valde difficulter. Sed de hac obligatione alibi latius.

Liquet profecto quod primarium jus & obligatio administrandi Sacramenta pertineat ad Parochiales Ecclesias, & ipsarum Curatos, sive Rectores. Num ideo ab hoc numero excludendi sunt Religiosi? Abit ut illi excludantur, quos Clemens V. Pontifex maximus in Concilio Viennensi (ut refertur in Clementina Dudum de sepulturis circa finem) tamquam dignissimos commendat his verbis.

Ceterum universos Ecclesiarum Prælatos cuiuscumque præminentie, status vel dignitatis existant, ac Sacerdotes Parochiales & Curatos, sive Rectores prædictos presentium tenore rogamus & hortamur attentè, nihilominusq; eis districte præcipiendo mandamus, quatenus pro Divina & Apostolica Sedis reverentia prædictos Ordines & Professores eorum habentes affectu benevolè commendatos, fratribus ipsi non se difficiles, graves, duros aut asperos, sed potius favorabiles, propitios ac benignos, præque munificentia liberales se studeant exhibere; sic eos in prædicationis officio, & propositionibus Verbi Dei ac in omnibus aliis supra dictis tamquam cooperatores eorum idoneos, & laborum suorum participes propria benignitate recipiant, ac affectuosè admittere non

omittant, ut proinde illis æterna beatitudinis præmium augetur, & animarum salutis incrementa felicia procurentur.

Si autem à me quaeritur, an concessa alicui facultate administrandi Sacramentum Penitentia, etiam censetur eidem concessa facultas administrandi Eucharistiam? Respondeo citius:

CONCLUSIO VIII.

Concessa alicui facultate administrandi Sacramentum Penitentia non censetur eidem concessa facultas administrandi Eucharistiam; & per consequens habitâ facultate ad eligendum Confessorem, neutiquam intelligitur etiam habita ad eligendum ministrum Eucharistia, seu ad suscipiendum hoc Sacramentum à quocumque Sacerdote voluerit.

Probat: quia hi actus sunt diversi & separabiles, & similiter potestas ad utrumque requisita; ut per se evidens est: ergo concessa unâ potestate, non necessario conceditur altera. Et sanè quid illustris, quam in Bullis Pontificiis distinctè enumerari facultatem absolvendi à peccatis; & facultatem administrandi Eucharistiam? Quod frustra fieret, si sub Confessione solet comprehendi Communio.

Extant clarissima privilegia, quibus Pontifices concedunt potestatem Religiosis sine ulla restrictione aut limitatione audiendi Confessiones quocumque tempore; ideoque audiunt Confessiones; etiam quæ sunt in præcepto; & tamen quis Mendicantium ausus fuisset virtute illorum privilegiorum tempore Paschalis administrare Eucharistiam? Certè, ut supra vidimus, Pontifices communiter excipiunt Communionem Paschalem; ergo censent illas potestates esse distinctas, neque confessionem unius sub alterius concessione comprehendi.

Aliud foret si generaliter alicui concederetur potestas administrandi Sacramenta; quæ secundum communem sensum Doctorum intelligitur de Sacramentis Confessionis & Eucharistia. Aliqui eam extendunt ad Baptismum & Matrimonium; quamquam non semper expediat hæc Sacramenta ministrare sine specialiori licentia Parochi expressa vel præsumpta, de quo alibi.

Proba-

55.
10.

An Parochus cum periculo vitæ debeat ministrare Eucharistiam.

56.
Prælatum ius ministrandi Sacramenta pertinet ad parochiales Ecclesias, & eorum Rectores.

57.
Prælatum ad Religiosos.

57.
Concessa potestate absolvendi, non eo ipso conceditur facultas dandi Eucharistiam.

Patet ex Privilegiis Regularium.